

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

26 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Liliana CATAN
Ion GUZUN
Elena COBZAC

examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Nemerenco Dumitru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2022, în cauza penală privindul pe

MOSCALU Vadim XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.12.2020 – 21.05.2021;

Instanța de apel: 09.06.2021 – 29.06.2021;

16.02.2022 – 11.05.2022;

Instanța de recurs: 22.07.2021 – 07.12.2021;

28.07.2022 – 26.10.2022.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 21 mai 2021, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Moscalu Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 160 (o sută șaiszeci) ore.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că Moscalu Vadim, conștientizând caracterul prejudiciabil al faptelor sale, a ignorat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, prevăzute de pct. 10) subpct. 2) lit. a) care stipulează că „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea polițistului, (...), este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”, și de pct. 14 lit. a), care stabilește că „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate (...)”, astfel săvârșind infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, în următoarele circumstanțe:

Moscalu Vadim la data de 26 octombrie 2020, aproximativ ora 23:00, a fost stopat de către angajații INSP al MAI, în timp ce conducea, fără a deține permis de conducere, mașina autopropulsată de model „BOBCAT 863H” cu XXXXX, la intersecția străzilor XXXXX. În procesul verificării actelor, Moscalu Vadim prezenta semne evidente de aflare în stare de ebrietate alcoolică.

Tot atunci, Moscalu Vadim, la solicitarea angajaților INSP al MAI, a fost supus testării alcooscopice cu aparatul „Drager 7510”, iar conform rezultatului alcotestului, s-a constatat că în aerul expirat de către acesta, concentrația vaporilor de alcool constituia 1,01 mg/1, care conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal, reprezenta stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Moscalu Vadim, fiind informat despre dreptul său de a contesta rezultatul, nu și-a exprimat dezacordul în privința rezultatului și nu a solicitat examinarea medicală cu recoltarea obligatorie a probelor biologice.

Acțiunile inculpatului Moscalu Vadim, au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deținea permis de conducere.*

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului Moscalu Vadim, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Moscalu Vadim să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului acuzarea a invocat, că la aplicarea pedepsei inculpatului, prima instanță nu a ținut cont de scopul pedepsei penale care trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, precum și a altor persoane, or, aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, nu va contribui la realizarea acestuia.

Astfel, a menționat că prima instanță nu a luat în considerație faptul că potrivit materialelor cauzei penale, inculpatul Moscalu Vadim a fost deja supus răspunderii penale pentru săvârșirea unor infracțiuni, fiindu-i stabilite inclusiv pedepse sub formă de închisoare, ceea ce atestă că inculpatul nu s-a corectat și nu conștientizează rolul pedepsei penale.

În acest context, a precizat acuzarea că pedeapsa stabilită inculpatului este una prea blândă în raport cu pericolul social sporit al infracțiunii săvârșite de către acesta, comportamentul și personalitate inculpatului care anterior a fost tras la răspundere penală, prin sentința Judecătoriei Călărași din 16 februarie 2004; sentința Judecătoriei Călărași din 17 mai 2005; sentința Judecătoriei Călărași din 02 aprilie 2010, astfel concluzionând că inculpatul nu s-a corectat, iar pedeapsa stabilită de prima instanță nu va contribui la realizarea scopului pedepsei penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința primei instanțe.

5. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că dosarul penal în prima instanță a fost judecat pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală, în baza cererii scrise

personal de inculpat (f.d.92), acceptată prin încheierea protocolară a instanței de judecată din data de 14 aprilie 2021 (f.d.98), astfel că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, a acceptat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală și nu a solicitat administrarea de probe noi.

Prin urmare, la examinarea cauzei, prima instanță a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a apreciat probele administrate în faza de urmărire penală și acceptate de inculpat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată în partea stabilirii pedepsei inculpatului, astfel precizând că temei pentru a interveni în sentință din oficiu cu privire la încadrarea juridică, conform art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, lipsește.

În acest context, instanța de apel a constatat că potrivit art. 76, 77 Cod penal, careva circumstanțe atenuante sau agravante în privința inculpatului nu s-au stabilit, iar la evidența medicului narcolog și psihiatru inculpatul nu se află.

La individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75- 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite care se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare prin prisma art. 16 alin. (2) Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului care anterior a fost condamnat și antecedentele penale fiind stinse, precum și de faptul că acesta are la întreținere copii minori.

Astfel, analizând circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, comportamentul acestuia în viața socială, precum și cel de până și după săvârșirea infracțiunii incriminate, în raport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale faptelor, instanța de apel a constatat că prima instanță just i-a aplicat inculpatului pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru o perioadă de 160 ore.

Instanța de apel a concluzionat că pedeapsa de 8 luni închisoare, solicitată de partea acuzării pentru a fi aplicată inculpatului, este nejustificată, apreciind că este echitabilă pedeapsa stabilită de prima instanță și că aceasta v-a atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnatului, precum și de prevenire de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Referitor la aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, instanța de apel a reținut că în acest sens, trebuie să se țină cont de necesitățile individuale ale inculpatului, posibilitățile, drepturile și responsabilitățile sociale ale acestuia, inclusiv și de recomandările serviciului de resocializare, astfel, menționând că potrivit materialelor cauzei penale și procesului-verbal al ședinței de judecată din 14.04.2021, inculpatul și-a manifestat consimțământul și a solicitat să-i fie aplicată pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Ținând cont de necesitățile individuale ale inculpatului, posibilitățile, drepturile și responsabilitățile sociale ale acestuia, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a apreciat faptul că inculpatului urma să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, care va asigura realizarea scopului pedepsei penale, or, careva temeiuri ce ar justifica stabilirea unei pedepse mai aspră din rândul celor alternative stabilite în dispoziția normei respective, nu au fost constatate.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a concluzionat că circumstanțele reținute ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru o perioadă de 160 ore, care v-a influența asupra corectării și reeducării vinovatului și va contribui la realizarea scopului pedepsei penale.

Astfel, deși în apelul depus de partea acuzării, apelantul a solicitat ca inculpatului să-i fie aplicată pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de timp semiînchis, la caz nu s-a impus necesitatea aplicării unei pedepse privative de libertate, în condițiile în care infracțiunea incriminată lui Moscalu Vadim se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, iar inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, antecedentele penale sunt stinse și are 3 copii minori la întreținere.

6 Procurorul în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului s-a invocat că la aplicarea pedepsei inculpatului instanța de apel eronat a interpretat prevederile art. 75 Cod penal, nu a ținut cont de circumstanțele cauzei și neîntemeiat a constatat asupra oportunității aplicării pedepsei minime.

În acest context, recurentul a susținut că instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că la caz lipsesc circumstanțe atenuante, iar aplicarea pedepsei inculpatului sub formă de muncă neremunerată, era una prea blândă, inechitabilă și nu era proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

Considera recurentul că instanțele de fond neîntemeiat au apreciat circumstanța că anterior inculpatul nu a fost judecat, or, la materialele cauzei a fost anexată informația privind antecedentele penale ale inculpatului Moscalu Vadim, din care rezultă că acesta a fost tras la răspundere penală pentru mai multe infracțiuni.

Astfel, a menționat acuzarea că inculpatul nu s-a corectat, din care motiv a considerat că acestuia urma să-i fie aplicată o pedeapsă cu privare de libertate, care ar fi o pedeapsă proporțională faptei săvârșite.

De asemenea, s-a precizat că potrivit cazierului contravențional al inculpatului, s-a atestat că acesta în mod frecvent încalcă regulile din domeniul circulației rutiere, or, Moscalu Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea mai multor fapte

contravenționale, majoritatea fiind din domeniul legislației rutiere, fiindu-i aplicate și pedepsele corespunzătoare, însă care nu și-au atins scopul.

7. Avocatul Nemerenco Dumitru în numele inculpatului a depus referință la recursul declarat de partea acuzării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 decembrie 2021, a fost admis recursul ordinar declarat de către procuror, s-a casat parțial decizia în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, și s-a dispus rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest decizia contestată, a fost menținută.

9. În argumentare Colegiul penal, analizând decizia supusă recursului a conchis că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe, nu a pătruns pe deplin în esența argumentelor invocate în apel și a motivat superficial soluția adoptată referitor la temeinicia aplicării în privința inculpatului a pedepsei sub formă de muncă neremunerată.

În acest sens, instanța de apel insuficient a abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat, și nu a luat în considerație faptul că inculpatul nu era la prima abatere penală, fapt ce rezulta din revendicarea MAI (f.d. 42-44), ceea ce atesta că inculpatul nu a pășit pe calea corijării

Colegiul penal a considerat pripită concluzia instanței de apel, potrivit căreia pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, va contribui la realizarea scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului, or, la individualizarea pedepsei, conform criteriilor generale de individualizare a pedepsei, instanța de judecată trebuie să respecte toate cerințele prevăzute de legea penală ce asigură aplicarea față de inculpat a unei pedepse echitabile, legale și individualizate. Neglijarea unora din aceste criterii, constituie temei pentru casare a hotărârii contestate.

Mai mult, Colegiul penal a constatat că instanța de apel nu a luat în considerație nici faptul că potrivit cazierului contravențional (f.d.41), Moscalu Vadim anterior a săvârșit mai multe contravenții, care de asemenea fac parte din categoria contravențiilor în domeniul circulației rutiere.

Din considerentele expuse, și-a găsit confirmare temeiul pentru recurs invocat de către procuror, ceea ce a dus la casarea parțială a deciziei instanței de apel, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece această eroare nu putea fi corectată de instanța de recurs.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2022, a fost admis apelul procurorului, s-a casat parțial sentința în partea individualizării pedepsei și s-a pronunțat o nouă hotărâre în această parte, conform modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Moscalu Vadim, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 8 (opt) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

S-au mențin celelalte prevederi ale sentinței.

11. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a comis anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

La individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Prin urmare, instanța de fond greșit și-a motivat soluția de individualizare a pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, iar discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării unei pedepse prea blânde sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 160 ore.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale ale Codului penal și în limitele fixate în partea specială a acestuia.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că, la stabilirea pedepsei, s-a luat în considerație faptul că inculpatul a comis o infracțiune din intenție care conform art. 16 Cod penal face parte din categoria celor ușoare, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat pentru mai multe fapte penale, fiind condamnat atât la executarea unor pedepse non privative cât și la pedepse cu privarea de libertate (revendicare F- 246, f.d. 42- 44), fapt ce denotă că inculpatul nu și-a făcut careva concluzii pentru sine, continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni, la evidența medicului psihiatru și/sau narcolog nu se află (f.d. 48, 60), nu este angajat în câmpul muncii, are la întreținere patru copii minori, de comportamentul inculpatului înainte și după comiterea infracțiunii, de lipsa circumstanțelor atenuante și circumstanțelor agravante, de faptul că potrivit cazierului contravențional (f.d. 41), Moscalu Vadim a fost recunoscut vinovat pe parcursul ultimei perioade de timp de comiterea mai multor fapte contravenționale, fiind aplicate diferite sancțiuni contravenționale, prin urmare pentru inculpat a devenit o îndeletnicire de a încălca prevederile Regulamentului circulației rutiere și a Legii privind siguranța traficului rutier, prin ce a pune în pericol nu doar viața sa, dar și a altor participanți la trafic.

Circumstanțele stabilite condiționează necesitatea aplicării lui Moscalu Vadim a

pedepsei privative de libertate. Instanța de apel a conchis ca fiind corect și întemeiat de a-i aplica inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal în coroborare cu art. 364¹ alin. (8) Codul de procedură penală, pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 8 luni cu executare în penitenciar de tip semiînchis, care având în vedere particularitățile cauzei va fi una echitabilă și va asigura atingerea scopului pedepsei, de reeducare și prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni de către el.

Prin urmare, infracțiunea comisă de către inculpat cu un grad sporit de pericolozitate, prin conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, nu putea fi neglijat la stabilirea modului de executare a pedepsei, fiind necesară aplicarea unei pedepse privative de libertate.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, pedeapsa de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, va convinge de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

12. Ne fiind de acord cu decizia instanței de apel, *avocatul Nemerenco Dumitru în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar*, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei în partea stabilirii pedepsei inculpatului și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivare recurentul a indicat că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia stabilirii unei pedepse cu munca neremunerată în folosul comunității în mărime de 160 de ore, aceasta fiind pedeapsa maximă prevăzută pentru munca neremunerată reieșind și din circumstanțele faptei că cauza a fost examinată în procedură simplificată, iar instanța de apel greșit a aplicat termenul maxim prevăzut de legislație deși este prevăzut și posibilitatea de aplicarea a unei pedepse a muncii neremunerate în folosul comunității.

Fapta comisă de inculpat nu prezintă un pericol sporit pentru societate, care atentează la securitatea circulației rutiere, iar primă instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise.

La examinarea cauzei s-a solicitat examinarea cauzei conform art. 364¹ Cod procedura penală, astfel, pentru infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal limitele pedepsei ar fi muncă neremunerată în folosul comunității de la 140 la 168 ore sau cu închisoare de până la 8 luni. Instanța de apel neîntemeiat a aplicat maximul celei mai aspre pedepse prevăzute de legislația penală.

La caz, sunt prezente circumstanțele atenuante. Infracțiunea incriminată lui Moscalu Vadim se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, iar inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, antecedentele penale sunt stinse, are 4 copii minori la întreținere.

Instanța de apel a motivat că aplicarea pedepsei închisorii se datorează faptului că inculpatul anterior a fost judecat pentru mai multe fapte penale, fiind condamnat atât la executarea unor pedepse non privative cât și la pedepse cu privarea de libertate. Este important de menționat că antecedentele penale sunt stinse iar la moment Moscalu

Vadim duce un mod conștient de viață și realizează că în urma acțiunilor sale vor avea de suferit în primul rând cei 4 copii care îi are la întreținere.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil ca vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.*

Colegiul reține, că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel și critică decizia instanței de apel numai cu referire la pedeapsa stabilită, solicitând rejudecarea cauzei pe capătul dat.

În general, instanța de recurs notează că, pentru a se reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, la care face referire recurentul și pentru a se statua că s-a aplicat pedeapsă individualizată contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de la prevederile art. 75 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepsei, limitele ei în raport cu circumstanțele agravante și atenuante etc., ținând seama de limitele stabilite în partea specială a Codului Penal.

În speță, temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmare, iar întru desfășurarea concluziilor sale, instanța de recurs va purcede la analiza punctată asupra argumentelor invocate, prin prisma temeiului pentru recurs nominalizat.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent, aceasta nu se confirmă, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală potrivit cărora, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, iar decizia trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției dat.*

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept, se relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor

de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

Or, faptul că apărarea nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, fără indicarea erorilor și doar enumerarea prevederilor art. 75- 78 Cod penal nu poate servi temei pentru intervenirea instanței de recurs în partea stabilirii pedepsei.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Prin urmare, instanța de apel just a concluzionat că aplicarea pedepsei sub formă de închisoare va duce la realizarea scopului prevăzut de art. 61 Cod penal, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Mai mult, instanța de apel la stabilirea pedepsei a ținut cont de circumstanțele ce atenuază sau agravează situația inculpatului, inclusiv faptul că a recunoscut vina și a solicitat aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, or faptul că „ anterior a fost judecat pentru mai multe fapte penale, fiind condamnat atât la executarea unor pedepse non private cât și la pedepse cu privarea de libertate (revendicare F- 246, f.d. 42- 44), fapt ce denotă că inculpatul nu și-a făcut careva concluzii pentru sine, continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni, la evidența medicului psihiatru și/sau narcolog nu se află (f.d. 48, 60)” l-au caracterizat pe inculpat ca persoană.

De asemenea, la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală nu este obligatoriu să fie aplicat limita minimă a pedepsei, din contra instanța de judecată este obligată să motiveze din ce motive se aplică pedeapsa stabilită, cerință pe care instanța de apel a îndeplinit-o.

Colegiul penal notează că, instanța de apel și-a argumentat just concluziile privind stabilirea pedepsei pentru infracțiunea comisă, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și le însușește, fapt ce corespunde jurisprudenței CtEDO (*cauza Albert vs. România din 16.02.2010*), în care Curtea statuează că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar

criticele din recursul înaintat de avocatul Nemerenco Dumitru în numele inculpatului nu și-au găsit confirmare.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Nemerenco Dumitru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2022, în cauza penală privindu-l pe MOSCALU Vadim XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 decembrie 2022.

Președinte

Liliana CATAN

Judecător

Ion GUZUN

Judecător

Elena COBZAC